

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 7.— Ἑτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος . . . 4.— Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . . 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστου λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ὀκτωβρίου 1905

Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 48

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ὅπου τὸ δρῆμα περιπλέκεται.

Ὁ κ. Πεντεπῆς, ἀφοῦ ἐσκούπισε τὸ μέτωπόν του, διηγήθη μὲ ὀλίγας λέξεις πῶς ἐπῆγε εἰς τὸ λύκειον τοῦ κ. Συναγικίδου, πῶς τὸν ἐδέχθη ἐκεῖ πρῶτα ὁ ἐπιμελητής, ἔπειτα ὁ ὑποδιευθυντής καὶ τέλος ὁ κ. διευθυντής ὁ ἴδιος, καὶ πῶς, καὶ οἱ τρεῖς, ἀφοῦ ἠρώτησαν τοὺς ἀρμοδίους, τῷ ἔδωσαν τὴν πληροφορίαν ὅτι ὁ ἀσύλληπτος Ἀριστείδης ἦτο παρὼν εἰς τὸ πρῶτον μάθημα. Περὶ τούτου ἔδιδε μαρτυρίαν τὸ βιβλίον τῶν παρατηρήσεων τῶν καθηγητῶν, ὅπου ὁ μὲν καθηγητής τῶν ἐλληνικῶν ἀνέφερεν εἰς τὴν διέυθυνσιν τὸν μαθητὴν Ἀριστείδ. Ἀρ. Πεντεπῆν ὡς ἐπανειλημμένως ἀπροσεκτήσαντα, ὁ δὲ καθηγητής τῆς ἱστορίας ἐζήτην τὴν τιμωρίαν τοῦ ἰδίου μαθητοῦ «δι' αὐθάδειαν καὶ ἀταξίαν ἐν τῇ τάξει». Ἀλλὰ, ἀπὸ τῆς 10.30', ἡ διέυθυνσις τοῦ λυκείου εὗρίσκετο εἰς πλήρη ἄγνοιαν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀσώτου υἱοῦ...

Ὁ κ. Πεντεπῆς ἠρώτησεν ἔπειτα τὸν θυρωρὸν. Καὶ ὁ θυρωρὸς ἀπήντησεν ὅτι ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸν Ἀριστείδην, καὶ τὸν ἐσχαίνειτο ἐκ βάθους ψυχῆς. Τὸν εἶχεν ἰδῆ μάλιστα ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ ποῦ ἠγόρευε κατὰ τὴν ἀπόλυσιν, εἰς τὴν αὐλήν, μὲ τρεῖς διπλωματούχους παραξίας τοῦ σχολείου, τοὺς μαθητὰς Κανάτην, Σερμπέτην καὶ Σφύραν. Καὶ οἱ τρεῖς ἐφαίνοντο πολὺ χαρούμενοι, μὲ χαρὰν ἀγριανθρώπων, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ ἀξιοτίμου θυρωροῦ, καὶ κατόπιν ἐξεκίνησαν, χωρὶς

βιβλία, μὲ τὰ χέρια στὰς τσέπες, καὶ ἔκαμαν ἀριστερά, κατὰ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ἴσως διὰ τὸ Σύνταγμα ἢ διὰ τὸ Ζάππειον...

Τὶ εἶχαν ἀπογίνει τὰ τέσσερα ἐκεῖνα μαγκόπαιδα ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμήν ἕως αὐτὴν τὴν ὥραν; Εἰς τί εἶχαν χρησιμοποίησιν τὸν καιρὸν τῶν; Τί ἀνοησίας εἶχαν ἐπινοήσῃ, ἐπιχειρήσῃ καὶ διαπράξῃ; Τίνων καταστροφῶν εἶχαν γίνῃ θύματα ἢ αὐτουργοί; Πῶς δὲν εἶχαν αἰσθανθῇ οὐδὲ καὶ τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιστρέψουν τὸ μεση-

μικρὸς Ἀριστείδης ἦσαν ὡχροὶ σὰν βρυκόλακες. Τὰ παραπετάσματα ἦσαν θρηνηδῶς κρεμασμένα ἐπάνω εἰς τὰ παράθυρα. Ὅσοι καὶ στόνοι ἐνόμιζες ὅτι ἔβγαλλαν ἀπὸ τὸ πιάνο διὰ νὰ θρηνησοῦν τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ἀριστείδου. Αἱ πολυθρόνες ἐκλονίζοντο μὲ ἀπελπιστικὰς χειρονομίας. Καὶ μόνῃ ἡ Ἀσπασία δὲν εἶχε χάσῃ τὴν γαλήνην τῆς :

— Διατί τάχα νὰ μὴν εἶνε ὁ Ἀριστείδης πηγαίμενος εἰς τοῦ Ἀριστογείτονος; εἶπεν ἑξαφνα.

Ἡ κυρία Πεντεπῆ δὲν ἐπρόφθασε καλὰ καλὰ ν' ἀκούσῃ τὸ τέλος τῆς φράσεως, κ' εὗρέθη μὲ τὸ καπέλλο τῆς, μὲ τὸ ἐπανόφορον τῆς, μὲ τὰ γάντια τῆς, κάτω εἰς τὸν δρόμον.

Ἐφώνησε ἓνα ἀμάξι καὶ εἶπε τοῦ ἀμαξῆ: «Τράβα, μὲ τὴν ὥρα, στήν Καλλιθέα!» Καὶ χωρὶς νὰ κυττάξῃ τὴν ὥραν, χωρὶς νὰ κυττάξῃ εἰς τὴν τσέπην τῆς, ἂν εἶχεν ἀρκετὰ χρήματα, χωρὶς νὰ κυττάξῃ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀμαξῆ, ἂν ἦτο ἄξιον πάσης ἐμπιστοσύνης, χωρὶς νὰ κυττάξῃ τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀμαξῆς τοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο 1313 (διπλὸ 13!), ἀνέβη εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὰ μαξιλάρια μὲ ἓνα ἀναστεναγμένον ἀνακουφίσεως :

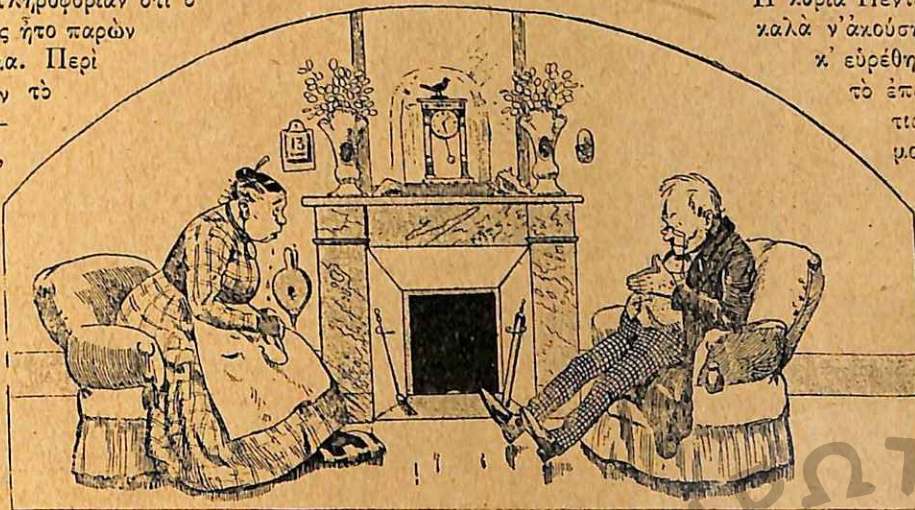
— Ἀχ!

Καὶ ἡ ἀμαξά ἐξεκίνησεν ὀλοταχῶς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Ὅπου ἐμφανίζεται ὁ κ. Ἀριστογείτων Πεντεπῆς, καλλιτέχνης ζωγράφος.

Ὁ κ. Ἀριστογείτων Πεντεπῆς ἐζωγράφιζεν, ἐγγλυφεν, ἐγράφεν, ἐσκέπτετο, ἐκοιμάτο, ἐτρωγεν, ἐπλένετο καὶ ἐλάμπινεν εἰς ἓν καὶ μόνον ὁράτιον, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζε καλλιτεχνικόν του ἐργαστήριον, ἀλλὰ τὸ

«Τὴν ἀπελπίσαν τῆς οἰκογενείας Πεντεπῆ...» (Σελ. 377, στήλ. β').

οποῖον ἡμποροῦσεν ἐπίσης νὰ βαπτίσῃ, ὑπνοθάλαμον, αἰθουσαν ἢ βιβλιοθήκην.

Ἦσαν ἐκεῖ εἰκόνες, καλαμάρια, ἱγνο-γραφήματα, ὅπλα, ὀφθαλμοειδῆ, ὑψηλὰ ὑπο-δμήματα μὲ σπηρούνια, βουλοκερία, θεα-τρικὰ ἐνδυμασίαι, κανόνες, πηλὸς διὰ τὰ προπλάσματα, εὐζωνικά φέσια, ἕνα βιολὶ, δαντέλλες, φουστανέλλες, σωλῆνες θερμάστρας, διαβήτη, ἐν ἀλφάδιον, βιβλία πολῦτιμα καὶ σπάνια, ἱπποτικά ἐγχειρίδια, μὲ τὰ ὅποια ἔβλεπε τὰ κονδύλια του, καὶ παλαιὰ λιθογραφία, μὲ τὰς ὁποίας ἐσφου-γίζε τὰ πινέλα του ὁ κ. Ἀριστογείτων.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰργάζετο εἰς τὴν μεγάλην τοῦ εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἐσκόπευε νὰ στείλῃ εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ «Παρνασσού» καὶ ἡ ὁποία παρίστανε τὴν δολοφονίαν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Ὁ Ἀριστογείτων πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, εἶχε πάρῃ καὶ **μοδέλο**, ἕνα Μαλτέζον ἐκεῖ, μὲ κατὰ ἄγρια μουστάκια μαύρα, ὁ ὁποῖος ὁμοιάζε μὲ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα, ὅσον καὶ ἐγώ.

Ὁ Μαλτέζος δὲν εἶχε πεισθῇ νὰ φορέσῃ τὴν ρωμαϊκὴν τῆβεννον, καὶ δι' αὐτὸ ὁ ζω-γραφὸς μας τὸν εἶχεν ἀφίσῃ μὲ τὰ ἰδικὰ του μπαλωμένα ρούχα, διότι κυρίως τὸν ἤθελε διὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου, ὡς ἔλεγεν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Μαλτέζος δὲν ἡμποροῦσε νὰ φαντασθῇ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ το πρόσωπον μεγάλου ἀνδρός, χωρὶς σπαθὶ καὶ χωρίς στέμμα, ὁ ζωγρά-φος μας τῷ εἶχε δώσῃ νὰ φορέσῃ μίαν σακάρικαν τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἕνα κα-πέλλο ἡρώος τῆς ὑπερέττας μὲ ἕνα κίτρινο φτερό. Καὶ ἔτσι, μὲ αὐτὴν τὴν ἀλλόκοτον ἐνδυμασίαν, τὸν ἔβαλε νὰ κρατῇ τὰ χέρια του ὑψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ ἀνοίγῃ τὸ στόμα του, διὰ νὰ ἀρραστήσῃ τὸν ἀν-θρωπὸν τὸν ὁποῖον ἀπειλοῦν νὰ τρυπήσουν σαράντα ἐγχειρίδια.

— Ἐλα λοιπόν, ἔλα! ἐπανελάμβανεν ὁ Ἀριστογείτων δὲν εἶνε ἔτσι ἡ στάσις; πάρα μέσα τὸ στήθος σου!... γούρλωσε τὰ μάτια σου!... στράβωσε τὸ στόμα σου! Συλλογίσου ἐπὶ τέλους, πῶς πρό-κειται νὰ πεθάνῃς, διάδολε!...

Ἡ κυρία Πεντεπὴ εἰσήλασε τὴν στιγ-μὴν ποὺ ἐπροφέροντο αὐταὶ αἱ λέξεις. Ὁ Ἀριστογείτων — ἅς τὸ ὁμολογήσωμεν — δὲν ἐφάνη ἐνθουσιασμένος, ἅμα τὴν εἶδε:

— Ἐκαυράσου, Ὀκτάβιε! εἶπεν εἰς τὸ **μοδέλο** του. Εἶνε ἡ μαρμὰ μου!

Ἡ κυρία Πεντεπὴ εἶχε ρίψῃ τραγικὰ βλέμματα ὀλόγυρα, καὶ, χωρὶς νὰ καλη-μερήσῃ τὸν υἱὸν τῆς τὸν πρωτότοκον, εἶ-χεν ὀρμήσῃ πρὸς μίαν κουρτίαν, ὅπισθεν τῆς ὁποίας κατὰ ἐνόμισεν ὅτι εἶδε νὰ σα-λεύῃ. Ἐπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐργαστηρίου, ἐκύτταξε μὲ ἄγρια βλέμματα τὸ ἀλλόκοτον πρόσωπον τοῦ Ὀκταβίου καὶ τὰ παράξενα μουντζουρώ-ματα, τὰ ὁποία εἶχαν τὴν ἀξίωσιν ὅτι τάχα τὸν παρίσταναν ἐπάνω εἰς τὸν πίνακα τοῦ ζωγράφου, καὶ, τέλος, ἐσήκωσε τὰ χέρια τῆς μὲ τραγικὴν χειρονομίαν, καὶ εἶπε:

— Ἀριστογείτων;
— Μαρμὰ;
— Ἀριστογείτων, μὴ μοῦ πῆς ψέμ-ματα... Ὁ Ἀριστογείτων εἶνε ἐδῶ;
— Ὁ Ἀριστογείτων;... Εἶνε σπουδὴς ὁκτὼ ἡμέρες ποῦ ἔχω νὰ τὸν ἰδῶ!
— Τὸ ὀρκίζεσαι;
— Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ὀκταβίου, τὸ ὀρκίζομαι!

Καὶ ὁ Ἀριστογείτων, καθὼς ἄπλωνε τὸ χέρι του νὰ ὀρκισθῇ, ἔδωσε κατὰ λάθος εἰς τὸν Ὀκτάβιον ἕνα μεγαλοπρεπέστατον φουσκόν.

Ἡ κυρία Πεντεπὴ ἔβγαλε μίαν ἀσθενῆ κραυγὴν, ὡπισθοχώρησε δύο βήματα, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς ἕνα κανάπεν, ἐκούνθησεν ὀλίγας στιγμὰς τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τῆς, ἐξαναρρώναξε σπαρακτικὰ καὶ ἔμεινε λιπόθυμος...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΒΕΡΘΑ Γ. ΚΟΛΜΑΝ

(πρώην Ἀγνὸ Περιστεράκι)

Βραβεύθησα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

Δικηγόρος τῆς Νεολαίας

Εἰς τὸν Μ. Διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας

[Ἰδε Διάπλασιν ἔ. ἔ. σελ. 294.]

Η ΚΑΚΗ ΓΡΗΛΑ, Ο ΓΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΓΟΣ

Μία φορὰ κ' ἦσαν καιρὸς, ὁ περίφημος μάγος Πικιπουκίραμ, ἦτο κλεισμένος μέσα στὸ ἐργαστήρι του κ' ἔκαμνε μὲ τὰ κατὰ-νια του καὶ μὲ τὰ γουδιά του τὴν ἐξακου-σμένην του σκόνην, τὸ Πουριπουριράμ, ὅταν ἔξαφνα τοῦ ἐκτύπησαν τὴν πόρτα.

Κατὰ σοβαρὸ θὰ συνέβαινε, διότι ὁ μά-γος εἶχεν ἀπαγορεύσῃ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ κανεὶς ἐκεῖνο τὸ πρωῒ.

— Ποιὸς εἶνε αὐτοῦ; ἔρωτᾷ ὁ μάγος.

— Ἐγὼ ὁ Κινῆνος, ὁ δούλός σας.

— Καὶ τί θέλεις;

— Μία κυρία σὰς ζητεῖ.

— Πες τῆς πῶς δὲν εἶμαι ἐδῶ!

— Τῆς το εἶπα, κ' αὐτὴ λέγει πῶς νὰ γίνῃ τρόπος νὰ εἰσθε, γιατί θὰ σὰς πληρώσῃ καλά.

Ὁ Πικιπουκίραμ δὲν ἦτο φιλοχρήμα-τος, ἀλλὰ ἐπειδὴ χρειαζόνταν καὶ τὰ χρή-ματα διὰ νὰ ζῇ ὁ ἀνθρωπος, ἄφισε τὰ σκονάκια του κ' ἐπῆγεν εἰς τὸ σαλόνι του. Ἐκεῖ τὸν ἐπερίμενε μιά γριῶ, μὲ μιά μύτη σὰν γάντζο καὶ μ' ἕνα σαγόνι σὰν τσόχαρο, ἔκλαιγε σὰν βρύση, καὶ ἐσκου-πίζε τὰ μάτια τῆς μὲ μιά μανδύλαρα με-γάλη σὰν τραπεζομάνδυλο.

— Μπα! εἶπεν ὁ μάγος, εἶνε ἡ κυρὰ Μιχάλαϊνα, ἡ γειτόνισσά μου.

— Ὁλη κ' ὅλη, καλὴ μου ἀφέντη.

— Καὶ πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ καλὸ;

— Ἀχ! καὶ νὰ ξέρατε, καλὴ μου ἀφέντη! Τὸν γνωρίζετε τὸν γάτο μου, τὸν Ποντικοχάφτη; λοιπὸν αὐτὸς ὁ μα-σκαρᾶς, ὁ γέρο-Μαθιός, ὁ ἀκήλητος τῆς γωνιάς, μετὰ τὸν ἐσκότωσε γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ... λαγὸ-συζάδο.

— Ἀ! τὸν πανάθλιον!

— Καὶ μόλις ἐπρόφθασα καὶ τὸν ἄρ-παξα ἀπὸ τὰ χέρια του, ποῦ ἦτον ἔτοι-μος νὰ τὸν ρίξῃ στὸν τέντζερε, ὅπου εἶχε κιάλας τσιγαρίση τὰ χρομυδάκια... Λοι-πὸν, ἦρθα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ τὸν ζωντανέψετε.

— Ἐ! ἔ! εἶνε κάπως δύσκολο.

— Δὲν μὲ μέλει πόσο θὰ στοιχίσῃ. Σὰς δίνω χίλια τάλλαρα, ὅλη μου τὴν περιουσία.

— Ἐ! τότε ἡμποροῦμε νὰ δοκιμά-σωμε. Νὰ, ἔχω ἀκόμα ἕνα μπουκαλάκι μὲ νερὸ τοῦ Ἀμστραμδάμ, τρίψε μ' αὐτὸ τὰ κομμάτια τοῦ γάτου σου καὶ ἴσως ζων-τανέψῃ μ' αὐτό.

Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν τῆς κυρὰ-Μι-χάλαϊνας. Ἐπέστρεψε στὸ σπίτι τῆς, ἔτριψε μὲ τὸ νερὸ τοῦ Ἀμστραμδάμ τὰ σκόρπια κομμάτια τοῦ γάτου, καὶ ἀμέσως τὰ κομμάτια ἐκὼλγησαν καὶ ὁ Ποντικο-χάφτης ζωντανὸς καὶ ὀλάκερος, ἄρχισε νὰ νιαουρίζῃ.

— Νιάρ... νιάου!

Ἀρχισε νὰ χορεύῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἡ κυρὰ-Μιχάλαϊνα, ἀλλὰ ὕστερα ἐνθυ-μήθη πῶς εἶχε τάξῃ νὰ πληρώσῃ χίλια τάλλαρα εἰς τὸν μάγον κ' ἐκατσούφιασε. — Μπα! εἶπε, θὰ τοῦ πῶ ὅτι τὸ νερὸ τοῦ ἦταν ἐξουμασμένο, καὶ δὲν ἐζωντά-νεψε ὁ Ποντικοχάφτης.

Πραγματικῶς, τὸ βράδυ, ὅταν εἶδε στὸν περίπατον τὸν μάγον, ἔκαμνε ὅ,τι εἶχε σκεφθῇ. Πρέπει νὰ ξεύρετε ὅμως ὅτι οἱ μάγοι εἶνε ἀνθρώποι ποῦ δὲν εἰμπορεῖ κα-νεὶς νὰ τοὺς πουλήσῃ ψεύματα.

— Ἀ! ἔτσι; εἶπεν ὁ Πικιπουκίραμ, ὁ ὁποῖος εἶχε θυμώσῃ πολὺ τὴν ὁρὰν σου δειξέω ἐγὼ!

Καὶ ἄπλωνε τὸ χέρι του πρὸς τὸ σπίτι τῆς κυρὰ-Μιχάλαϊνας, ἐνῶ τὰ χεῖλη του ἐφιθύρουν κατὰ μαγικά λόγια.

Ἀχ! παιδάκια μου! Ὅταν ἡ κυρὰ-Μιχάλαϊνα ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς, τί φωνές που ἔβαλε! Τί εἶδε, νομίζετε, κοντὰ στὸ τζάκι; Ἐναν τίγριν, ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω, μὲ κατὰ δοντάρες καὶ ὁ τίγρις ἐγύθηκε νὰ τὴν φάγῃ.

Φεύγει σὰν ἀστραπὴ ἡ κυρὰ-Μιχάλαϊνα. — Βοήθεια! σῶστέ με!

— Τί εἶνε! τί εἶνε; ἔρωτᾷ ὁ μάγος, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε εἰς τὸν δρόμον.

— Εἶνε... ἕνας τίγρις στὸ σπίτι μου!

— Τίγρις; ἐτρελλάθηκες, καλὴ; Πά-με νὰ τὸν δοῦμε!

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, καλὴ μου ἀφέντη Πικιπουκίραμ, ἐμβᾶτε πρῶτος.

Ὁ μάγος ἐμβῆκεν, καὶ ἡ κυρὰ-Μιχά-λαϊνα κατόπιν του. Ἀλλὰ ὁ μάγος εἶχε προσβάλῃ νὰ προσφέρῃ κατὰ ἄλλα μαγικά λόγια, εἰς τὸν ὅσον ὁ ἄγιος τίγρις εἶχε γίνῃ πάλιν ἡμερος Ποντικοχάφτης, κ' ἔκαμνε ρὸν-ρὸν-ρὸν κοντὰ στὴ φωτιά.

— Τί μοῦ ἔλεγε πῶς ἦταν τίγρις;... βλέπετε πολὺ καλά πῶς εἶνε ὁ γάτος σου.

— Ἀλήθεια, ὁ γάτος μου εἶνε.

— Καί, ἀφοῦ εἶνε ζωντανὸς ὁ γάτος σου, θὰ πῇ ὅτι τὸ νερὸ μου δὲν ἦταν ξε-ουμασμένο, καὶ νὰ μοῦ φέρῃς ἐδῶ τὰ χί-λια τάλλαρα.

Κόκκαλο ἡ κυρὰ-Μιχάλαϊνα! Τί νὰ κάμῃ ὅμως; Ἐβγαλε τὸ κομ-πὸδεμά τῆς καὶ ἐπλήρωσε.

ΜΙΜΗΣ ΙΣΜΗΝΟΣ

Ο ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ

Κωμικὸς διάλογος διὰ παιδικὸν θέα-τρον Φασουλῆ.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Καλημέρα, κύριε Παστακρέμα.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ, μὲ ξηρὸν τό-νον. — Καλημέρα, κύριε Πασχάλη.

ΠΑΣ. μὲ γλυκὴν τόνον. — Ὁραῖος καιρὸς, σήμερα... δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε Πα-στακρέμα;

ΖΑΧ. — Πολὺ ὠραῖος.

ΠΑΣ. — Δὲν μοῦ φαίνεσθε πολὺ εὐ-διάθετος. Γιατί;

ΖΑΧ. — Δὲν εἶμαι εὐδιάθετος, διότι μοῦ ὀφείλετε ἐβδομηντα τρεῖς φράγκα καὶ εἰκοσιπέντε λεπτά.

ΠΑΣ. — Πῶς εἶνε δυνατόν;

ΖΑΧ. — Ἐχετε φάγῃ πάστες, τρίγω-να, μπισκότα, μπεζέδες, φλογέρες, κόν-ροζέδες, μαντολάτα, καραμέλες, κανταΐ-φια, μπισκαλαδάδες, γαλατομπούρεκα...

ΠΑΣ. — Αὐτὸ θὰ πῇ πῶς εἶμαι κα-λὸς πελάτης.

ΖΑΧ. — Naί, ἀλλὰ δὲν πληρόνετε ποτέ!

ΠΑΣ. — Θὰ σας πληρώσω εἰς τὰς 30 τοῦ Φεβρουαρίου.

ΖΑΧ. — Διότι ὁ Φλεβάρης ἔχει 28 ἡ-μέρας μόνον.

ΠΑΣ. — Ἐγὼ φταῖω ποῦ ἔχει 28; Νὰ κάνετε τὰ παραπονά σας ἐς αὐτόν που ἔκαμε τὸ ἡμερολόγιον! (Ἀπλόνει τὸ χέρι νὰ πάρῃ μίαν φλογέραν, ἀλλὰ ὁ Ζαχαροπλάστης τοῦ δίνει μιά μὲ τὴν κοντάλα του εἰς τὰ δάκτυλα.) Ἀ! αἱ! μ' ἐκάνετε κ' ἐπόνεσα.

ΖΑΧ. — Νὰ κυττάζετε, ἂν θέλετε, ἀλλὰ νὰ μὴν ἀπλόνετε τὸ χέρι.

ΠΑΣ. — Δὲν εἶδα στὴ ζωὴ μου ἔτσι καλὸ Ζαχαροπλάστη! Καὶ εἶνε τόσο ὀρε-κτικὸς αἱ πάστες σας! Ἐχουνε μιά εὐω-δίαν! Ὡ! μωσχουρίζουν!

ΖΑΧ. — Σὰς ἀρέσει λοιπὸν ἡ μυρωδιά των;

ΠΑΣ. μὲ ἐνθουσιασμόν. — Μ' ἀρέ-σει; εἶνε τρέλλα! ἀμβροσία!

ΖΑΧ. — Λοιπὸν ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἔξῃς, νὰ μένετε εὐχαριστημένους νὰ τα μυ-ρίζετε μονάχα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε τὸ ἴδιο...

ΠΑΣ. βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπην του μιά σακκούλα μὲ χρυσὰς λίρες. — Κρε!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΓΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΑ΄

Ὁ Βασιλεὺς ἐγέλασε. Ὁ Βασιλεὺς διεσκέδασε πολὺ. Ἀντίο μελαγχολία! Ὁ Βασιλεὺς εἶνε τώρα καλὰ, πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν του. Διατάσσει τοὺς δύο λευκοὺς νὰ σηκωθοῦν, τοὺς ἀγ-καλιάζει, τοὺς φιλεῖ, καὶ τοὺς λέγει μὲ συγκίνησιν τὰ ἀκόλουθα:

— Ἐλάτε, παιδιὰ μου, νὰ σας σφίξω εἰς τὰς βασιλικὰς μου ἀγκάλας. Τὸ παιγνί-δισας ἦταν ἐξυπνό-τατο καὶ μὰ τὴν ἀλή-θεια, τιμᾷ πολὺ τὴ φυλὴ τῶν λευκῶν, τοὺς ὁποίους θαυμά-ζω καὶ ἀγαπῶ. Ὁ Ἐλ ἐφας σας θὰ μείνῃ ἀλυσμόνητος εἰς τὸ Κράτος μου, καὶ θὰ διατάξω τοὺς γιατροὺς μου νὰ συντάξουν Ὑπό-μνημα περὶ τῆς νέας θεραπευτι-κῆς μεθόδου, διὰ νὰ τὸ στείλω εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων. Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Τζέιμς Χώψ! εἶπεν ὁ ἕνας σχοινοβάτης.

— Οὐίλλιαμ Τζάκσον! εἶπεν ὁ ἄλλος.

— Λοιπὸν, Τζέιμς Χώψ καὶ Οὐίλλιαμ Τζάκσον, νὰ εἰσθε βέ-βαιοι ὅτι εἰς τὸ Ὑπόμνημα θάναφέρω τὰ ἐντιμα ὀνόματά σας, διὰ νὰ λάβετε τὴν δόξαν ποῦ σὰς ἀνήκει

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια.)

«—Σε κανένα γέρο; τούς λέω, με άκόμα κουτότερο τρόπο, παρά την πρώτη φορά. . . Δὲν μ' ἄρσούν ἑμένα οἱ γέροι καὶ τὰ μυζήτρια. . . Παιδιά ἐγὼ δὲν ἔχω, ἀφοῦ εἶμαι κ' ἐγὼ παιδί. . .

«—Ποῦς εἴσθε τὸ λοιπόν;

«—Σὰς εἶπα πῶς εἶμαι καλὸ παιδί. . . τὸ παιδί τοῦ σταύλου, στὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Χρυσοῦ Λέοντος». Νὰ καὶ τὸ ἐπισκεπτῆριόν μου!

«Καὶ τούς ἔδειξα τὸ κασκέττο μου, ὅπου εἶνε γραμμένο με χρυσὰ γράμματα τὸ ὄνομα τοῦ ξενοδοχείου.

«—Καὶ ἔπειτα, ξέρετε, τούς εἶπα, δὲν με γελᾶτε ἑμένα! Ἐρῶ ἐγὼ ἀπὸ ἄλογα, καλλιτέρα καὶ ἀπὸ ζώμπορο! καὶ ὅσο γιὰ τὸ τροχόσπιτο, εἶμαι εἰδή-

δὲν θὰ μᾶς τα δώσουν σὲ τέτοια τιμῇ. —Θὰ τα δώσουν, εἶπεν ὁ ἱπποκόμος. —Ποτέ, εἶπεν ὁ Γέρος. Εἶνε σχεδὸν χάρισμα.

—Θὰ τα δώσουν, σὰς λέγω, ἀφοῦ τα ἔδωσαν κ' ὅλας.

—Πῶς; εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα; τὰ ἔδωσαν; Καὶ τὰ χρήματα;

—Ἐγὼ, σὰν ἔξυπνος ἄνθρωπος, εἶχα μαζὶ μου χρήματα. Ἐπεὶ, ἔκλεισα ἀμέσως τὴν ἀγορά μου. Καταλαβαίνετε, φίλοι μου. . . δὲν ἔπρεπε νὰ τούς δώσω καίρὸν νὰ σκεφθοῦν. . . γιατί μπορεί καὶ ν' ἄλλαζαν γνώμη. . .

Καί, λέγων ταῦτα, ὁ ἱπποκόμος, ὁ ὁποῖος ἦτο κατεργάτης σὰν Νορμανδὸς καὶ πανούργος σὰν ἱππέμπορος, ἐβγαλε καὶ παρουσίασε τὸ συμφωνητικόν, δυνάμει τοῦ ὁποίου οἱ Μουρμούρηδες τῷ ἐξέχωρησαν τὸ τροχόσπιτό των με τὸ ἄλογο καὶ με τὰ ἐπιπλα καὶ σκευὴ τοῦ θεάτρου,

ὁ Γέρος, εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὰ διακόσια φράγκα. Τὰ ἔδωσαν εἰς τὸν ἱπποκόμον καὶ ἔλαβε τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐξοφλήσεως. Καὶ ἐκείνο τὸ βράδυ, εἰς τὴν σοφίταν τοῦ κ. Λερμπέν, ἔβλεπεν εἰς τὸ δνείρο του τὰ παιδιά ποὺ ἐχόρευαν μέσα εἰς ἕνα τροχόσπιτο, τὸ ὁποῖον ἐσύρετο ἀπὸ ἕνα ἄσπρο ἄλογο, ἐνῶ ἡ Μιρέττα ἐγαύγιζεν ὅσους ἤθελαν νὰ πλησιάσουν. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

ΟΧΙ ΠΛΑΝΟΙΔΙΟΙ, ΑΛΛΑ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΑΙ

—Ἔτσι λοιπόν. . . μὲς κάνεις τὴν ὑπερήφανη, κυρία Μαργαρώ! εἶπεν ὁ κ. Λερμπέν, ἐνῶ ἡ μικρούλα ἐπερνοῦσεν ἀπὸ κοντά του, με ὕψος ἐπιτήδες σοβαρόν, διὰ νὰ τὸν πειράξῃ.

—Ἐννοεῖται! ἀπήντησεν, διότι τώρα εἴμαστε. . . κτηματῆαι. Ξεύρετε ὅμως, ἐπρόσθεσε με νόστιμον τρόπον, θὰ ἐρχώμαστε νὰ σας βλέπωμε.

—Ὡς τόσο, εἶπεν ὁ κ. Λερμπέν, πρέπει νὰ το ἐπιπλώσετε τὸ τροχόσπιτό σας.

—Σιγά-σιγά, σήμερον τὸ ἕνα ἐπιπλο, αὐριον τὸ ἄλλο. . . ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα, ἡ ὁποία εἶχε πλησιάσῃ ἐν τῷ μετοξῷ.

—Καὶ γιατί ὄχι μιά καὶ καλή; εἶπεν ὁ καλὸς βιβλιοπώλης; εἰμπορεῖτε νὰ το ἐπιπλώσετε με τὰ ἐπιπλα τῆς σοφίτας μου. Ἐχετε κάμη τὴν γνωριμίαν των, καί, ἂν τα ἐγγαταλείψετε ἔτσι καὶ φύγετε, θὰ ἦσαν ἱκανὰ νὰ. . . πεθάνουν ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν των μέσα στὴν σκόνην καὶ τούς σκόρους. . . Ἐλάτε τώρα, δὲν χρειάζεται ἐντροπή, ἐπιπλώσετε τὲς δύο καμαρούλες σας. Καὶ ἔπειτα—ἐπρόσθεσεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἐνῶ εἰς τὰ μάτια του ἐφαίνοντο δάκρυα,—θὰ νομίζω ἔτσι ὅτι εὐρίσκεσθε στὸ σπίτι μου.

Ἡ Μαργαρώ ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸν λαϊκὸν τοῦ κ. Λερμπέν διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, καὶ ἔπειτα ἀνέβη τέσσαρα-τέσσαρα τὰ σκαλοπάτια τῆς σοφίτας, διὰ νὰ κάμῃ ἀμέσως τὴν ἐκλογὴν τῆς ἀπὸ τὰ ἐπιπλα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν πρωὶ-πρωὶ, ὁ Γέρος καὶ ὁ Πτερογιάννης ἐπῆγαν καὶ ἤνραν τὸν Πάει-καλά (ἔτσι ἔλεγαν τὸ ἄλογο τῶν Μουρμούρηδων), τὸν ἔξεψαν εἰς τὸ τροχόσπιτο, καὶ ὠδήγησαν τοῦτο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ κ. Λερμπέν διὰ νὰ τὸ ἐπιπλώσουν.

Τὸ τροχόσπιτο εἶχε μείνῃ ἀκριβῶς ὅπως τὸ εἶχαν ἀφήσῃ. Ὅταν τὸ ἐπανέστησεν ἡ Γρατσιέλλα ἡσθάνθη γλυκεῖαν συγκίνησιν, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὴν λύπην μαζὶ; διότι δὲν ἤθελε τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων. Ἡ χαρὰ τῆς ὅμως ἦτο περισσοτέρα. . . Τόσα χρόνια εἰργάζετο, καὶ τώρα ἐπὶ τέλους ἐμελλε νὰ δρέψῃ τοὺς καρποὺς τῶν κόπων τῆς.

—Κύριε Λερμπέν, εἶπε, με δάκρυα χαρᾶς σὰς ὀφείλω τὰ πάντα!

—Τὰ ὀφείλετε εἰς τὸ θάρρος σας, μι-

κροῦλά μου εἰλή, καὶ εἰς τὴν ἐργατικότητά σας. Ἀλλὰ, ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσετε τὴν συμβουλὴν μου; ἐπιπλώσετε, στολίσετε, κάμετε καθρέφτη τὴν κατοικίαν σας διότι γνωρίζω κάποιον, ποῦ θὰ ἔλθῃ ἐξαφνὶα νὰ σὰς ἐπισκεφθῇ, καί. . . «στοὺς μεγάλους ἄρχοντας πρέπει τιμὴ μεγάλη!»

—Μεγάλους ἄρχοντας! εἶπεν ἡ Μαργαρώ! ἀ! ἐκατάλαβα. . .

—Πῶς; αὐτὸς στὸ φτωχικὸ μας; εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα, καταταραχμένη.

—Ναί, ἔχει νὰ σας κάμῃ μίαν πρότασιν. Ἀλλὰ θὰ σὰς τὴν εἰπῇ μόνος του. Ἐγὼ δὲν ἤθελα παρὰ αὐτὸ νὰ σὰς συστήσω: Ἐχετε πεποιθῆσιν εἰς αὐτόν, διότι θέλει τὸ καλὸ σας. Τώρα, θὰ σὰς βοηθήσω κ' ἐγὼ, διὰ νὰ ἐτοιμασθοῦν ὅλα, πρὶν ἔλθῃ, καὶ διὰ νὰ κάμῃ θριαμβευτικῶς ἀπόψε τὰ ἐγκαίνια του τὸ Τροχόσπιτο τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρου!

«Ὅλοι ἤρχισαν ὁμέσως τὴν ἐργασίαν. Ὁ Γέρος ἐπῆγε νὰ φέρῃ χρώμα διὰ νὰ ξαναβάψῃ τὰ σανιδώματα. Ὁ Πτερογιάννης με τὸν ὑπάλληλον τοῦ κ. Λερμπέν ἐκατέβασαν τὰ ἐπιπλα, ἐνῶ ἡ Γρατσιέλλα ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν των τὰ παραπετάσματα, καὶ ἐκρέμασε τὰ ἀγαπημένα της ἐνδύματα καὶ τὰ κάδρα εἰς τὰ καφιά που εἶχαν μείνῃ εἰς τοὺς τοίχους. Ἀν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν Μαργαρώ, αὐτὴ ἐπλυνε τὰ τζάμια κ' ἐσκούπισε τὸ πατωμα Μετ' ὀλίγον ἐγέμισαν με ἐπιπλα αἱ δύο καμαρούλες, ποὺ ἐχωρίζοντο μόνον με ἕνα λεπτὸν σανιδότοιχον: ἡ καμαρούλα τῆς Γρατσιέλλας καὶ τῆς Ρίτας, καὶ ἡ καμαρούλα ὅπου θὰ ἔμεναν ὁ Γέρος με τὸν Πτερογιάννην.

Τὸ τροχόσπιτο ἔλαμπεν ἀπ' ἐξω καὶ ἀπὸ μέσα.

—Κύττα πῶς ἀστράφτει τὸ πάτωμά μου! Εἶπεν ἡ Μαργαρώ εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς.

—Τόσο ἀστράφτει, ἀπήντησεν αὐτός, ὥστε ἂν δὲν ἦτο παραπολὺ χαμηλά, θὰ μᾶς ἔκαμεν εὐχαρίστησιν νὰ τρώμε ἐπάνω σ' αὐτό. . .

—Νὰ το, ποῦ γίνεται ἀληθινὸ τὸ ὄνειρό μου. . . ἔχομε τώρα πάλι τὸ σπιτάκι μας. . . θυμᾶσαι ποῦ κοιμώμαστε σὲ ξένα σπῆτια;

—Πῶς δὲν το θυμᾶμαι; . . ἀφοῦ ἀκόμα δὲν ἐπροφθάσαμε οὔτε μιά φορὰ νὰ κοιμηθῶμε στὸ «δικό μας»!

—Καλὰ λές. . . βλέπεις τὰ ἐσάστισα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου. Πᾶω τώρα νὰ στολισθῶ, γιατί θὰ ἔλθῃ ὁ προστάτης μας. Τί λές, Πτερογιάννη; τί θὰ μᾶς προτείνῃ ἄρα γε; . . Ἐγὼ κατὶ ὑποπεύδομαι.

—Ἐννοεῖται! ἐσὺ ὅλα τὰ μαντεύεις! εἶπεν ὁ Πτερογιάννης με κάπως πονηρὸν τόνον.

—Νά... δηλαδή... θὰ μας πῇ κατὶ... κατὶ τι ἐπὶ τέλους, ποῦ θὰ εἶνε γιὰ τὸ καλὸ μας. . .

Ὁ Πτερογιάννης ἐπῆγεν εἰς τὴν κα-

μαρούλαν τοῦ Γέρου, διὰ ν' ἀφίσῃ τὴν Ρίταν καὶ τὴν Γρατσιέλλαν νὰ στολισθοῦν με τὴν ἡσυχίαν των.

Μέλις ἐφόρεσαν τὰ καλὰ των, καὶ ὁ νέος των προστάτης ἐφάνη που ἤρχετο. Ἀνέβη τὰ τέσσαρα σκαλοπάτια καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ τροχόσπιτο ὅπου ὅλοι με κτυπονάρδι τὸν ἐπερίμεναν.

Τὰ βλέμματα τοῦ κόμητος Κ. ἐκύτταζαν με ἐνδιαφέρον καὶ ἐκπλήξιν τὸ κομψὸν ἐκεῖνο νοικοκυριό. Ἐκάθισεν εἰς ἕνα ἀναπαυτικὸν καθίσμα; τὰ δύο κοριτσάκια ἐκάθισαν εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς μικρᾶς των κλίνης, ἡ ὁποία ἦτο σκεπασμένη με ἕνα πλεκτὸν κάλυμμα με κόκκινα κεντήματα. Οἱ δύο ἄνδρες τοῦ θιάσου ἔμεναν ὄρθοι, εἰς τὸ πλάσιον τῆς θύρας.

—Ἰδοὺ ποῖος λόγος μ' ἔφερεν ἐδῶ, εἶπε. Θέλετε νὰ γίνετε ἀληθινοὶ καλλιτέχναι;

—Καὶ εἴμαστε ψεύτικοι τώρα, κύριε; διέκοψεν ἡ Μαργαρώ.

—Ἐσὺ, Ρίτα, ἔλα ἐδῶ. . . νὰ σου ράψω τὸ στόμα σου. . . Θέλετε, ἐξολοθούθησῃ, νὰ παίξετε εἰς ἕνα μεγάλο θέατρον, εἰς τὸ Παρίσι; Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, θὰ παραστήσουν ἐκεῖ ἕνα ἔργον δικό μου, διὰ τὸ ὁποῖον ζητοῦλεν δύο κοριτσάκια τῆς ἡλικίας σας. Ἐχουν μέρος σπουδαϊσάτων, καὶ θὰ καλοπληρωθοῦν σὰς βεβαίονω, τὰ κορίτσια που θὰ τα παίξουν.

Ὁ ἐπισκεπτὴς ἐκύτταξε τὸν παπποῦν.

—Στὸ Παρίσι; εἶπεν ὁ Γέρος περιτρώμος. Τόσο μικρὰ παιδιά. . . Ἀ! ὄχι, κύριε, εἶνε ἀδύνατον!

—Μὰ, ἀπὸ θὰ εἶνε μαζὶ με σὰς; . .

—Μ' ἕνα γέρο σὰν κ' ἐμένα! . . ἀπήντησεν ὁ καίμενος ἀναστενάζων. Εἰσθε παραπολὺ καλὸς, κύριε κόμη. . . Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ πρότασις με τρομάζει. Σὰς ἐξορκίζω, μὴν ἐπιμένετε.

Ὁ κόμης ἐσιώπησεν κ' ἐκύτταξε τὴν Γρατσιέλλαν.

—Καλὲ μου Γέρο, εἶπεν αὐτὴ με σεβασμόν, ἀλλὰ καὶ με ἀνησυχίαν; σέβομαι ὅτι ἀποφασίζεις ἐσὺ, καὶ πιστεύω ὅτι ἡ ζωὴ θὰ εἶνε δύσκολη εἰς τὸ Παρίσι; ἀλλὰ τί ἄλλο νὰ κάμωμε;

—Νὰ ἐξακολουθήσωμε με τὸ τροχόσπιτό μας τὴν ζωὴν που ἐπερνοῦσαμε ἕως τώρα.

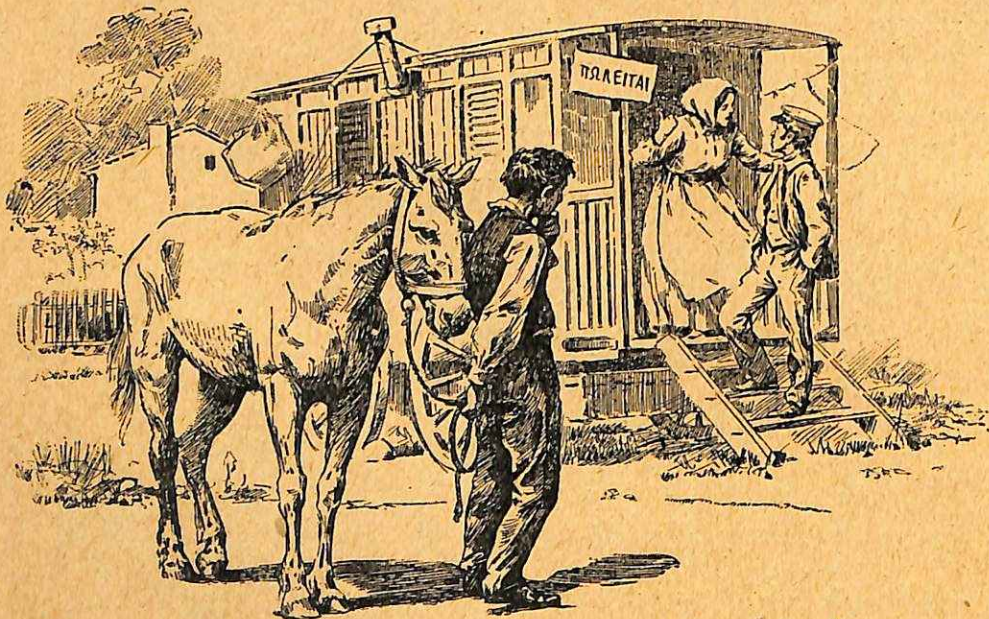
—Τὸ ἐννοῶ. Ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν πάντα τὴν καλὴν τύχην μαζὶ μας; θὰ εὐρίσκωμε παντοῦ, ὅπου καὶ ἂν πάμε, προστάτας σὰν τὸν κ. κόμητα; Καὶ δὲν εἶνε σφάλμα νὰ μὴ δεχθῶμεν τώρα τὴν ὀραίαν προσφορὰν ποῦ μας κάμνει;

—Ὁμιλεῖς με τὸ νεανικόν σου θάρρος, μικρὴ μου Γρατσιέλλα, ἀπήντησεν ὁ Γέρος; ἀλλὰ, δὲν εἶνε μεγάλη ἡ εἰσδοξία σου; Μὲ ὅσα ἐκτερίσασεν εἰς τὸσον μικρὸν διάστημα, δὲν πρέπει τάχα νὰ μένωμεν εὐχαριστημένοι;

—Πολὺ πιθανόν. . . ἀλλὰ πρὶν γινώσκωμε τὸν κ. κόμητα, καὶ πρὶν μας κάμῃ τὴν πρότασιν του, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα; πρὶν δοκιμάσωμε τὰς δυνάμεις μας, πρὶν πετάξωμεν με τὰ στερὰ μας. . . Τώρα ὅμως, αἰσθάνομαι ἕνα θάρρος ἐντελῶς νέον, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ κρατηθῶ; ἐμπρὸς εἰς αὐτὸ τὸ ὀραῖον μέλλον ποῦ μας παρουσιάζεται, ὁμολογῶ πῶς ξεχειλίζω ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀπὸ ἐλπίδα!

—Καὶ ἔπειτα, εἶπεν ὁ Γέρος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κόμητα, πῶς νὰ φοβώμεν εἰς τὸ Παρίσι; . . Ἡ Γρατσιέλλα κ' ἐγὼ ἐξήσαμεν πάντα μέσα στὸ τροχόσπιτό μας. Καὶ νὰ τὸ ἀφίσωμεν ἔτσι. . . ἀμέσως κ' ὅλας, τὴν στιγμὴν ποῦ το ἐξαναυρήκαμε, θὰ μας ἔδινε μεγάλον κόπον, καὶ ἔπειτα,

δὲν θὰ ἠμπορούσαμε. . . ποῖος ξέρει. . . —Ὅλα αὐτὰ, τὰ ἐπρόβλεψα, καὶ ἄλλα ἀκόμη. Ὅστε ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ διακόψετε ἀποτόμως τὸ εἶδος τῆς ζωῆς σας. Θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ζήτε ὅπως ζήτε, με τὴν διαφορὰν ὅτι θ' ἀκολουθήτε—εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὰς δύο μικράς—τὰ μαθήματά μου καὶ θὰ προσπαθῆτε νὰ τελειοποιηθῆτε εἰς τὴν τέχνην σας. Νὰ περνάτε, χωρὶς νὰ σταματᾶτε πολὺ εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ νὰ μένετε περισσότερον καιρὸν εἰς τὰς πόλεις. Διὰ νὰ φθάσετε εἰς τὸ Παρίσι, θὰ διαβῆτε ἀπὸ τὴν Δουαί, τὴν Ἀρράς καὶ τὴν Ἀμιένην. (Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λατούς.]

«Μ' ἐπῆγαν νὰ ἰδῶ τὸ τροχόσπιτο. . .» (Σελ. 380, στήλ. α')

μῶν σὰν ἀναξοπηγές. Λοιπόν, νὰ μοῦ πῆτε, τὴν τελευταία σας τιμὴ, μὰ ξέρετε, τὴν ἐντελῶς τελευταία, εἰδεμένη, φεύγω!

«Ἐκαμαν συμβούλιο, στὴν ἀρχὴ φωνηχτά, καὶ ὕστερα μυστικά. Καὶ μ' ἐγέμισαν με λόγια! . . . Ἐκαμαν ἕνα σωρὸ ἐπαίνους γιὰ τὴν πραγματῆα τους; μ' ἐπῆγαν νὰ τὸ ἰδῶ καὶ νὰ τὸ ξαναδῶ, τὸ τροχόσπιτο με τὰ δύο του δωμάτια, καὶ τὰ ὑλικά; γιὰ τὸ ζῶον, δὲν εἶχα τὴν ἀνάγκην τους διὰ νὰ τὸ ἐξετάσω ὅπως πρέπει; γνωρίζω ἐγὼ ἀπ' ἄλογα! . . . Ἐπὶ τέλους, γιὰ νὰ τελειώνωμε, μοῦ ἐζήτησαν τετρακόσια φράγκα.

—Τετρακόσια φράγκα! εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα; τ' ἀξίζουν βέβαια! ἀλλὰ τί ἐξοδο γιὰ τὴν σακκοῦλά μας!

—Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τούς ἐπρόσφερα διακόσια. . .

—Τὰ μισά, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα. Ποτέ

ἀντὶ ποσοῦ 200 φράγκων. Κατόπιν, πρὶν ἀποχωρηθῆσθαι τοὺς ἡθοποιούς, ἐπρόσθεσε:

—Ἄμα θέλετε νὰ παραλάβετε τὸ κτημά σας, εἶνε κ' ὅλας πηγαιμένο στὸ ἀγοῦρί του, δηλαδή στὸ ξενοδοχεῖό μας. Καὶ γιὰ τὸ ἄλογό σας, τὸ ἀφεντικὸ εἶπε πῶς θὰ ράγῃ σανὸ μαζὶ με τὰ ἄλλα ἄλογα, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐνοχληθῆτε γι' αὐτό. Καὶ τὸ λοιπόν, εἰλὸν μου, καληνύκτα σας.

Καί, καθὼς ἦσαν ὅλοι ἔτοιμοι: νὰ τῷ ἐκράσανον τὰς εὐχαριστίας των, ἐπρόσθεσε:

—Δὲν χρειάζονται «εὐχαριστῶ» γιὰ τόσο λίγο πράγμα. Ἐσεῖς μοῦ ἐκάματε τὴν ἐργασία μου, τὲς προάλλες, τώρα κάμνω κ' ἐγὼ τὴν ἰδική σας. Καὶ ὕστερα, εἶνε κατὶ ἄλλο ἀκόμα. Πηγαίνω τακτικά καὶ διασκεδάζω στὸ θέατρό σας, καὶ γελῶ με τὴν καρδιά μου, καὶ τὸ βράδυ κάνω καὶ γελοῦν καὶ τ' ἄλογά μου με τὰ γέλια μου. . .

πᾶς νὰ κουμεύσῃ;» καὶ ἡ προσβολὴ τὴν κατελύπησε καί... μοῦ ζητεῖ ἱατρικὸ διὰ νὰ ξανανείωσῃ. Ξεύρετε σέτι κανένα; Ἐγὼ ξεύρω μόνον ὅτι συγγόντα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ἀρχίζουν ἄσπρες τρίχες, —ἀλλ' αὐτὸ κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ σημεῖον γήρατος. Μὲ γαῖα ὁ κόσμος καὶ ἡ οὐρά.

«Μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὴν κακογραφίαν μου ταύτην· ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶμαι οὔτε καλλιγράφος οὔτε ὀρθογράφος, μοῦ γράφει ὁ φίλος μου Ἀλέξανδρος Π. Ναί· ἀλλὰ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ γίνῃ καὶ τὰ δύο· ὅσakis δὲ μοῦ στέλλει Παιδικὸν Πνεῦμα πρὸς δημοσίευσιν, νὰ τὸ γράφῃ εἰς χωριστὸν χαρτὶ καὶ πολὺ εὐάνανυστα.

Νὰ μία λαμπρὰ ἰδέα, Ἀγγελε Προστάτα [4E]: Νὰ προσπαθῇς διὰ τῆς μητρὸς σου καὶ τοῦ πάππου σου νὰ ἐγγράψῃς συνδρομητὴν τὸν υἱὸν τῆς Ὑψηλῆς σὰς φίλης. Δὲν θὰ ἦτο ὥραϊον;

Τώρα θὰ σὰς παρακαλέσω ὅλους νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ νὰ μὴ δυσχερασθῇτε ποῦ δὲν σὰς ἀπαντῶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν ἐν ἐκτάσει. Αὐτὰ τὰ φύλλα εἶνε κατελιμμένα ἀπὸ διαγωνισμοὺς, προκηρῶνεις κτλ. τόπος δὲν ὑπάρχει πολὺς καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπομείνετε ἕως νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ πλημύρα τῆς ἀναγκαστικῆς ὕλης.

Ὡραῖα ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀργυρὰ Πανσέληνος [E], Μικρὰ Βιολίστρια [EE], Ναύαρχος Νέλσον [EEE], Ἀριστος Κολυμβητὴς [EE] Χειμῶνανθον [EEE], Οὔγος τοῦ Μονσοπράνου [EEE], Ὑπὲρ Πατριδὸς (EEE).

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀγγερίνην (E. M. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον) καὶ Ἰαποκάμητην (Φ. Φ.).

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Μικρὰ Βιολίστρια μὲ τὸν Βενιαμὴν τὸν Λέσβιον, Ταπεινὸν Ἴον, Ἀρμα τῆς Νίκης καὶ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς.—ὁ Ναύαρχος Νέλσον μὲ τὸν Ναύαρχον Τόγκο, Ναύαρχον Κατσούραν καὶ Ὡραῖαν Ἑλληνίδα.—ἡ Ἐυριγὴ Νεφέλη μὲ τὸ Ἀγαπητὸ Ἀγγελουδί, Χειμῶνανθον, Ἀετιδέα, Συνεφώδη Ἡμέραν καὶ Χιόνα τοῦ Ταῦγέτον.—ὁ Οὔγος τοῦ Μονσοπράνου μὲ τὴν Γλαῦκα τῆς Ἀθηνᾶς, Βροντὴν τοῦ Διὸς, Κυματίζουσιν Σημαίαν, Ξενιτευμένον Ναῦτην καὶ Ταπεινὸν Γιασεμί, τὸ Φῶς τῆς Νυκτὸς μὲ τὸν Ὀλυμπιονίκην, Κομπογιαννίτην, Ὠκύποδα Ἀχιλλέα, Αἴλιον Ἀριστιδὴν καὶ Ἀρμα τῆς Νίκης.—ὁ Ξεπεσμένος Λόρδος μὲ τὸν Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου, Ὀπτασίαν τοῦ Παραδείσου, Θειταλομάχη, Γαλὴν τῆς Ἀγκύρας καὶ Λόφον τοῦ Γάνου.—τὸ Ὑπὲρ Πατριδὸς μὲ τὸ Ξενιτευμένον Ἑλληνόπουλο, Ξεπεσμένον Λόρδον, Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτὸς, Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου καὶ Βοσκοπούλαν τῆς Πανόρμου.—τὸ Ἀφροσπεφωμένον Κύμα μὲ τὴν Κυματίζουσιν Σημαίαν καὶ Βασιλίσαν τὸν Κυμάτων.—ἡ Ὀμιχλώδης Ψυχὴ μὲ τὸν Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ, Ἀποικὸν Κερκυραίων, Κολυμβήτριαν τοῦ Μῆξ, Φροῦ-Φροῦ καὶ Ἐνθυμοῦ.—ὁ Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης μὲ τὸ Δούπηκ-δι-Λούπ, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς καὶ Θεσσαλικὸν Ρόδον.

Ἡ Διάπλasis ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ὁρεάδα τῆς Χίου ([4E] διὰ τὴν ὠραϊοτάτην ἐπιστολήν· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις) Νεολαίαν τῆς Χαλκίδος ([EE], ἡ ἐπιστολὴ σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ· ἐννοεῖται ὅτι δὲν τοῦ δημοσιεύω πλέον προτάσεις, ἀφοῦ δὲν ἀνταπέδωκε) Σῆμα τῆς Διαπλάσεως ([EE] τώρα ποῦ ἐπέστρεψες, γράφει μου συχνά· Κάκια εἶνε χαϊδευτικὸν τοῦ

Αἰκατερίνη, ἀλλ' ἂν θὰ ἔχῃς τὴν καλωσύνην νὰ τῆς στείλῃς κάρταν, γράψι τὸ χαϊδευτικόν, διότι τὸ ἄλλο οὔτε κ' ἐκείνη δὲν τὸ ξεύρει ἀκόμη) **Πρωτομαγιά** ([EEE], ἡ ὁποία ἔχει ἀπὸ τώρα δύο ξεσπαθώματα βέβαια· τί χαρά!) **Ἡρωικὸν Ἀρκάδι** ([E], οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ ποῦ βλέπεις ἐπὶ τῆς διευθύνσεως εἶνε διὰ νὰ διευκολυνεῖται ἡ ὑπερσία τῆς διεκπεραιώσεως· ἀλλὰ ποῦ νὰ σοῦ ἐξηγήσω τώρα! εἶνε ὁλόκληρος ὁργανισμὸς!) **Ἡρώα τοῦ Σελίνου** ([E], εὐγε, μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὸ διηγηματικὸν σου) **Νυμφαίαν τοῦ Παῖσου** ([E], ἔστειλα καὶ εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν) **Λεσβιακὸν Ἀνθος** (ἡ Α. Γ. Τ. δὲν ἔχει ψευδώνυμον· ἐπομένως δὲν εἰμπορεῖ νὰνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικά) **Κατασφιδαν** ([E], εὐχομαι ἐπιτυχίαν εἰς τὰ ὥραϊα σχέδια περὶ τῆς ἀδελφῆς σου) **Μέλλοντα Διπλωμάτην, Μικρὸν Φαντασιοκόπον** ([E], ἡ εὐχαρίστησις ποῦ αἰσθάνεσαι ὅταν βοηθῇς τὸν πατέρα σου εἰς τὴν ἐργασίαν του, σὲ τιμᾷ πολὺ· μπράβο, παιδί μου· θὰ γίνῃς χρήσιμος ἄνθρωπος) **Τρεμοσβύνοντα Ἀγγερίνην** ([EE], δύο διὰ... νὰ τὰ βλέπῃς τέσσερα) **Μαύρην Χιόνα** ([EE], κατενθουσιασμένην καὶ σπεύσασαν ἐκ τῶν πρώτων νάνανέωσῃ τὴν συνδρομὴν τῆς) **Ἑλληνόπαιδα** ([EEE] μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὰ ποιήματά σου) **Μαρίαν Παπαγιάννη** ([E] μὰ γιατί τόση δειλία; ἐλπίζω κ' ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς· ἔστειλα 29—40) **Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν** (ἔστειλα) **Ἀλκησιν** (ἐννοεῖται, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ πληρώσῃ 1 δρ. καὶ νάνανέωσῃ τὸ ψευδώνυμον του· τότε ψηφίζεται) **Ἐαρινὴν Νεφέλην, Φῶς τῆς Νυκτὸς, Κάκιαν** ([E], περιμένω νὰ ξαναγυρίσουν ἡ ἰδέες) **Παλλάδα** ([E], σὲ ἀντασπάζονται ὅλοι) **Ἐρυθρόδεμον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ὀκτωβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Δεκεμβρίου
[Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ γράφῃσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ ῥαφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

544. Συλλαβόγριφος
Δυὸ γράμματα τὰ πρώτα μου
Μόριον τ' ἄλλο εἶνε·
Καὶ σὺ πᾶ μετὰ τὴν ὁσφρησί
Αὐτὸ ποῦ κάμνω κρίνε.

545. Μεταγραμματισμός.
Ἐνὸς ἀρχαίου βασιλῆα τὸν τράχηλον ἀλλάζω.
Καὶ νάτον πῶς ἐκόντηνε! τὸν βλέπω καὶ
[θαυμάζω]

546. Ἀναγραμματισμός.
Μιὰ στάνα μοῦ ἐδώκανε νὰ πάω γιὰ νερό,
Κ' ἐγὼ ἀπρόσεκτος πολὺ, τὴν ρίγνα καὶ τὴ σπάζω
Κ' ἐνὶ μὲ στόμα ἀνοικτὸ τὰ ὀρύμματα θωρῶ,
Ἀνθρώπου ἔξαφνα μορφὴ νὰ πέρνουνε κυττάζω
Καὶ νὰ μοῦ σηματοῖζονε κάποιον ἀρχαῖον
[γιατρό!]

547. Μωδαϊκόν.
Ὁ Ὅ Ἀμασις, ὁ Πρίαμος, ὁ Δαναός, ὁ Ἄγας,
Ἐνδοξοὶ ὅλοι βασιλεῖς, κ' ὁ Μῆδος Ἀστυάγης,
Ἀπὼνα γράμμα δίδουνε προθύμως· τὰ λαμ-
[βάνεις]
Κι' ἄλλον τοῦ μύθου βασιλῆα εἰς τὴ στιγμὴ
[μὰς λάνεις]

548. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

- 1.—Συγγραφεὺς ἱστορικός.
- 2.—Ρήτωρ.
- 3.—Σοφός.
- 4.—Ἀντωνυμία.

549. Δικτυωτόν.

- 1.—Τίτάν.
- 2.—Συγγραφεὺς ἱστορικός.
- 3.—Σύμβολον ἀρχαίου θεοῦ.
- 4.—Ὄνομα ἐβραϊκόν.

550—552. Λογοπαίγνια.

- 1.—Ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον φαγητόν τῆς ἡμέρας;
- 2.—Ποῖος ὁ ψυχρότερος τῶν Τιτάνων;
- 3.—Ποῖον στοιγέιον ἀνήκει εἰς τὸν Θεόν;

553—555. Ἀδτεῖα Παροράματα.

- 1.—Οἱ μαῦροι ναοὶ εἶνε ἅγιοι.
- 2.—Ὁ θρόνος εἶνε ρῆμα.
- 3.—Ὁ κάπρος καὶ ὁ λᾶρος εἶνε ἴσοι.

556. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Ἐξαγώνου.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζεσθαι ἄλλας τόσας λέξεις, αἱ ὁποῖαι νὰ σχηματίζον κατὰ σειρὰν Ἐξαγώνον ὡς τὸ ἑξῆς πέναντι.

Ἐκεῖ, Ἀσπίς, οἰωνός, μωρός, Ρίον.

557. Φωνεντολόπιον μετ' Ἑλλ. ποδυφώνου.

μ - ι - π - ο - τ

558. Διπλὴ Γριφώδης Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν πέντε λέξεων, τῶν εὐρισκομένων λυομένων τοῦ κάτωθι Γριφου, σχηματίζουν Θεάν, τὰ δὲ δεύτερα νῆσον τοῦ Αἰγαίου.

	1		No	
Ἀλλ'	1	θε	1	P
	1	H	1	No
	1		No	No
			No	

σας ::

[Πᾶσι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβεύσεως Συλλογῆς τοῦ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ].

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 36.

408. Πυρεῖον, (πῦρ, ἵον).—409. Φάλαρις (φα, λα, ρίς).—410. Γάμος—Μᾶγος.

411. ΠΡΩ 412. Ἐκεῖνος
I - TE - A ποῦ θὰ στείλῃ τὴν
ΠΡΩ - TE - ΣΙ - ΛΑ - ΟΣ καλλιτέραν ἀπάν-
A - ΛΑ - ΛΟΣ τησιν.—413. Τῇ
ΟΣ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ
ΠΑΛΛΑΙ: πα-
λαῖον, ἔκπαλαι,
ΠαλαίμωN, παλαίστρA = ΣΙΝA.—414.
ΟΥΡΑΝΙΑ (ΟΥψάλη, ΡΑψωδία, ΝΙόβη,
Ἀσβόλος).—415. Μισῶ, ἴσως, σῶμα ὡσάν.
—416. Ἀγαπῶ τὴν Ἰππασίαν (ΑΓ' ἀπὸ
τὴν - ὑπ' Ἀσίαν).—417. Τὸ Φάντασμα
τῆς γαριχῆς σχημα-
τίζεται μετὰ τῶν
δένδρου καὶ τοῦ οἰκί-
σμου. Εἰς τὸ κάτω
ἄκρον τῆς στέγης εὐ-
ρίσκεται ὁ ὀφθαλμὸς
τῆς. Φαίνεται δὲ ὁ-
λον τὸ πρόσωπον ὁ-
πως ἀπέναντι, ἐὰν ἡ
Εἰκὼν στραφῇ οὕτως,
ὥστε ἡ ἀνω πλευρὰ
νὰ γίνῃ βάσις.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς ἀνυπόδητους μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς.—Νικόλαος Γ. Δροσινός, δδός Πατησίων 89, Ἀθήναι. (E, 131)